

Ieremia

Capitolul 10

10:1-5 – Mesajul Domnului: nu vă temeți de idoli!

Capitolele 7-9 par a fi un singur discurs. Să facem o mică recapitulare:

- 1 – Ieremia este chemat în lucrare.
- 2:1-3:5 – Ieremia primește prin revelație diagnosticul relației istorice dintre Yahweh și soția Sa: aceasta e plină de curvie și e aproape să fie lepădată!
- 3:6-4:4 – Totuși dacă Israel se căiește, împotriva oricărei nădejdi, mai este har, mai este reconciliere, mai este posibilitatea revenirii la statutul de soție deplină a lui Yahweh, chiar cu drepturi mai mari decât cele primite la Sinai!
- 4:5-6:30 – Dar dacă Israel nu se căiește, rodul curviei ei, Nimicitorul Neamurilor va fi ridicat de însuși Dumnezeu și o va nimici fără milă!
- 7:1-9:26 – Rădăcina răului din popor este Ierusalimul, mai exact transformarea Templului într-o peșteră de tâlhari (cap.7). Prin aceasta poporul a devenit fățarnic atât față de Domnul (cap.8) cât și față de sine în relațiile cu aproapele (cap.9). Fățarnicia e mai gravă decât orice păcat, blochează procesul pocăinței, și face judecata inevitabilă!

Nu este întâmplător faptul că secțiunea 7-9 se încheie cu imaginea judecății legată de tăierea împrejur. Secțiunea începe cu Templu și se încheie cu tăierea împrejur. Atât Templul cât și tăierea împrejur sunt prezentate în cadrul unei imagini despre judecată. Or, tocmai aceste două elemente erau argumentele supreme ale poporului în fața amenințării judecății prin gura lui Ieremia. Ei spuneau *PACE! PACE!* având ca argument Templul și tăierea împrejur. Căci ei spuneau: *Noi am fost aleși de Domnul ca popor al Său (semnul era tăierea împrejur) și avem pe Domnul în mijlocul nostru (dovada era Templul) și-i aducem jertfe! Cum să ne lase în mâinile vrăjmașului?* Dar Dumnezeu le explică faptul că nici Templul și nici tăierea împrejur nu le folosește la nimic. Și celelalte neamuri practicau circumcizia (de exemplu preoții egipteni în mod obligatoriu trebuiau să fie circumscriși). Accentul cade pe tăierea împrejur a inimii, singurul semn care te poate izbăvi din ziua judecății. Căci tăierea împrejur era semnul unei alegeri istorice, dar doar tăierea împrejur a inimii era semnul alegerii pentru mântuire. Textul e foarte dur pentru urechile evreilor, căci Israel e pus efectiv printre celelalte neamuri. Faptul că ești ales de Domnul nu te scutește de ziua judecății, ci te pune în poziția în care să fii judecat primul. Cui i se dă mult i se cere mult. Tăierea împrejur și Templul te responsabilizează, căci ți s-a dat mai mult. Judecata nu este anulată de Templu, ci începe de la Templu! Cine este mai aproape de Domnul va fi ars mai repede de focul sfințeniei Lui!

Deci prima sursă a împietririi din Israel e legată de Casa Domnului, de tăierea împrejur, de mitul de a fi ales de Domnul. Pervertirea acestora face posibilă fățarnicia care naște o falsă înțelepciune și blochează pocăința. Dar aceasta nu e singura sursă a rătăcirii. A doua sursă pare a

fi tratată în următoarea secțiune: capitolele 10-12. Ea are în vedere seducția idolilor. Căci fățarnicia acoperă idolatria și o face ascunsă. Dar dacă idolii nu te-ar mai atrage nu a-i mai fi motivat să te trudești să-i justifici prin religiozitate și fățarnicie. Deci e normal ca să fie desconspirată o a doua sursă a rătăcirii și a împietririi poporului, și anume idolatria.

E foarte interesant că în capitolul 10 tema majoră este TEAMA de idoli. Se pare că o sursă principală a seducției idolilor era chiar teama. Oamenii credeau că idolii controlează diferite domenii ale creației și ale vieții: ploaia, fertilitatea, moartea, viața, sănătatea și bolile, râurile, recolte, anumite zone geografice, războiul, înțelepciunea etc. Credeau că zeii le cer jertfe și cinstire și că dacă nu sunt cinstiți se mânie și nu le mai dau protecția și binecuvântarea lor în acele domenii care ar fi fost sub puterea lor. Pentru Egipt de exemplu, Nilul era sursa vieții, a hranei, a prosperității țării. De aceea, zeii Nilului erau extremi de importanți și de aceea prima urgie a lovit tocmai în zeii Nilului răspunzând la întrebarea. Cine controlează de fapt Nilul: Yahweh sau zeii egipteni legați de Nil? În Israel, ei depindeau foarte mult de PLOAIE. Baal era un zeu al ploii și al furtunii, și Astartea zeita fertilității legată și de recolte. Iată de ce Baal exercita o seducție așa de mare față de popor. Nevoile oamenilor erau reale. Ei depindeau de ploaie, de sănătate, de recoltă etc. Și se temeau că vor pierde toate acestea. Aveau nevoie de siguranță. Și atunci aduceau jertfe idolilor care controlau diferite domenii ale creației. Domnul însă le spunea că nevoia lor de siguranță să o împlinească prin credință, căci El controla toate aceste domenii, căci El le-a creat. El e bun și vrea să le facă bine și le va da ploaie la vreme. Dar condiția era să se încreadă în El și să rămână în adevăr slujindu-L doar pe El.

E din nou interesant că Ieremia le vorbește despre idoli în plină reformă de curățire a idolilor. Poate nu toți idolii erau îndepărtați încă sau poate Ieremia le vorbește despre acel spațiu din inima lor încă umplut de idoli, de teama de aceștia. Astfel, Iuda îndepărtează idolii lui Baal, dar în inima sa rămâne totuși teama de Baal, îndoiala cu privire la Baal: *Dacă totuși are și el control asupra ploii? Dacă îl supărăm distrugându-i idolii? Dacă nu ne va mai da ploaie?* Aceste gânduri erau încă în inima poporului. De aceea insistă așa de mult Domnul prin Ieremia cu privire la curățirea gândurilor ascunse ale inimii!

Noi acum râdem de temerile lor. Dar toate culturile vremurilor respective erau pline de teama de idoli. Și nu doar atât. Cred că cel rău exercita la nivelul spiritului o teamă de acești idoli. Cel rău are capacitatea să te facă să te temi de orice și să te seducă cu orice. Faptul că noi acum nu simțim temeri legate de statuiele unor idoli nu înseamnă că trebuie să minimalizăm ispita idolatriei din vechime. Și idolii păgâni aveau Temple, sistem de jertfe, curățiri, preoți, școli teologice, semne, dovezi ale puterii manifestării lor. De ce nu ar avea și ei o formă de putere? De ce doar Yahweh deține puterea? Grecii recunoșteau zeii Egiptului și egiptenii recunoșteau puterea zeilor din Babilon etc. Dar pretenția iudaismului că Yhawehe e singurul Dumnezeu era într-adevăr ȘOCANTĂ. Ea mergea împotriva CURENTULUI întregii lumi, căci toate popoarele erau idolatre și pentru ele religia și idolatria erau centrul vieții lor și nu ceva secundar. Pentru un egiptean de rând peste o treime din timpul său era dedicat în mod direct religiei etc. Și ce puternic e argumentul majorității. Și vorbim de neamuri mai mari, mai puternice și mai prospere

decât micul Iuda. Iar tu să spui că doar Yahweh e Dumnezeu? Cât de puternic e curentul majorității, și mai ales că acesta este susținut de spirite demonice care știu să mintă și să înspăimânte. De aceea să nu minilimizăm ispita idolatriei din vechime, și să ne întrebăm: cum de se temeau ei de idoli de piatră? De asemenea menționez că ei erau într-un moment al revelației în care foloseau ei înșiși în închinarea lor Templul, jertfele, curățirile, preoții. Aceste asemănări cu religiile păgâne erau favorabile întrebării: Dar oare nu au și zeii lor vreo putere?

Un mic exemplu. Au fost vremuri și medii religioase, când a fi necăsătorit, a fi singur era văzut ca o virtute, ca pe ceva sfânt. Era o mândrie să nu te căsătorești. Căsătoria era pentru cel slab, păcătos, care nu-și poate înfrâna poftele. Pentru oamenii din acea cultură era o mare problemă să se căsătorească. Azi, chiar în cultura religioasă în care suntem, e o rușine să fii singur, să rămâi singur. După cum ei se temeau atunci să fie slabi și să se căsătorească, acum ne temem să rămânem singuri. Și exemplele pot continua. Vreau doar să arăt că deși IDOLUL nu e nimic în sine, el poate exercita o PRESIUNE psihică foarte mare atunci când e susținut de curentul majorității, curent care are în spate desigur Căpetenii ale văzduhului. Isus însuși a fost ispitit cu slava efemeră a acestei lumi păcătoase. Ispita a fost reală, căci a fost susținută la nivelul spiritului de Tatăl seducției. De aceea, un împărat care nu se închina la idoli niciodată era un mare om al lui Dumnezeu. David a avut multe căderi, dar niciodată nu a slujit idolilor păgâni. Oare el nu a fost ispitit să facă acest lucru? Oare nu a fost ispitit mai ales atunci când era fugărit de Saul, iar Yahweh nu intervenea și tăcea? Dar David nu a slujit idolilor, ci doar Domnului!

Dar care sunt idoliile zilelor noastre? În Lumina lui Ieremia 10 avem două căi să-i identificăm, și anume analizând:

- Temerile noastre cele mai adânci, și
- Direcțiile curentului majorității.

În comentariul pe cap.1 din Țefania am construit o aplicație pe această temă, pe care nu o mai reluăm acum (vezi comentariul pe Țefania cap.1). Acum ne putem cerceta inima să identificăm temerile noastre cele mai adânci. Adesea nu le vedem sau le negăm. E nevoie însă ca Domnul să ne treacă prin diferite contexte pentru ca temerile noastre cele mai adânci să iasă la iveală. După ce identificăm aceste temeri trebuie să analizăm soluțiile pe care le-am găsit pentru a le tempera. Este doar încrederea în Domnul soluția pentru a ne elibera de aceste temeri sau alături de Domnul mai sunt tot felul de alianțe, tot felul de elemente vizibile, de strategii omenești, de cârje pământeste pe care ne bazăm? În acele domenii legate de temerile noastre cele mai adânci avem curajul de a ne abandona efectiv în brațele Domnului? În cele din urmă teama care ne poate conduce către idoli ne poate conduce și către Domnul. Toate temerile noastre pot fi topite și integrate în frica de Domnul, și ne pot conduce să ne abandonăm în brațele Domnului. Teama naște slăbiciune. Dar harul e desăvârșit în slăbiciune. Deci problema nu este în teamă, ci în ce facem cu ea. Temerile false (de idoli) trebuie înlocuite cu singura teama legitimă: frica de Domnul, iar temerile normale (că nu va veni ploaie, că nu vom avea ce să dăm de mâncare la

copii etc.) trebuie să ne conducă la încrederea în Domnul. În 2 Corinteni am dezbătut de mult cum slăbiciunea nu trebuie atacată frontal, ci cum trebuie lăsată să ne conducă în acel loc unde harul este făcut desăvârșit. Iar frica generează o stare de slăbiciune. Deci vom găsi bucurie în temeri, căci și ele ne vor conduce către starea de slăbiciune în care harul e făcut desăvârșit. Dar temerile false, de idoli care nu fac nici bine, nici rău, trebuie desconspirate și înlocuite cu singura teamă bazată pe adevăr: teama de Domnul.

10:6-10 – Prima reacție a lui Ieremia

Ieremia are o primă reacție în fața mesajului Domnului împotriva fricii de idoli. Reacția e foarte frumoasă. Ea ne arată că Ieremia chiar a priceput că idoli nu sunt nimic, și a înțeles că frica de Domnul e singura teamă legitimă. Îmi place mult expresia din v.7: ***Ție ți se cuvine teama!*** sau: ***Doar Ție ți se cuvine teama!*** E interesant că nici Domnul și nici Ieremia nu pomenesc nimic de demonii din spatele idolilor, de faptul că aceștia i-au ajutat pe vrăjitorii din Egipt să repete primele urgii aduse de Moise. De fapt, iudaismul spre deosebire de religiile popoarelor din jur, pline de demonologie și teama de demoni, vorbește EXTREM de puțin de demoni. De ce? Căci nu demonii sunt problema. În cele din urmă judecata vine de la Domnul. Mânia Sa va distruge pe Iuda. Iar teama nu trebuie să fie îndreptată asupra demonilor, ci asupra Domnului, Judecătorul tuturor! Iar atenția nu trebuie îndreptată asupra demonilor, ci asupra păcatului din viața noastră. Desigur Vechiul Testament nu ascunde existența lui Satan, dar vorbește puțin de el. Odată cu venirea lui Hristos și cu o nouă fază a revelației se vorbește mai deschis în Noul Testament despre lumea spirituală, dar iarăși cu măsură. Pavel în Epistola către Romani îl pomenesc pe Satan în mod explicit o singură dată la finalul epistolei în capitolul 16. Astfel, învățăm să nu dăm o atenție mai mare decât trebuie lumilor spirituale. Ele există și sunt în spatele ispitirilor noastre. Această informație ne ajută să luptăm mai aprig împotriva păcatului. Dar atenția noastră trebuie focalizată asupra fricii de Domnul și asupra sfințirii noastre înaintea Lui. Nu diavolul va judeca lumea, ci Cel care a făcut iazul de foc. În cele din urmă la fel cum descântecul lui Balaam nu aveau nici o putere asupra lui Israel, nici demonii nu au putere asupra noastră. Dar când ei ne amăgesc să păcătuim, atunci mânia lui Dumnezeu Se descoperă din cer asupra noastră. E adevărat că mânia divină se manifestă în primă fază prin Nimicitorul neamurilor. Ne aducem aminte de expresia *să fie dat pe mâna Satanei spre nimicirea trupului dar spre mântuirea duhului*. Atunci când Domnul își retrage protecția, cel rău lucrează. Dar lucrarea sa e posibilă din pricina mâniei Domnului. Însă lucrarea sa e doar o mică degustare a mâniei finale în care diavolul nu va mai lucra. Căci în iazul cu foc cel rău însuși va fi chinuit și fără putere. Acolo, toată suferința va fi cauzată nu de demoni, ci de mânia divină. Se pare deci că chinul cauzat de demoni atunci când Domnul în mânia Lui își retrage mâna este un foarte mic chin în comparație cu chinul cauzat de dezlănțuirea directă și nemijlocită a mâniei divine. Un duh rău îl chinuia pe Saul. În mod cert era la lucru pedeapsa Domnului și mânia Domnului care dorea să-l aducă la pocăință. Dar iată că pedeapsa Domnului se manifesta prin lucrarea unui demon. Ne aducem aminte de pasajul din 2 Tesaloniceni cap.2, când Domnul le va trimite un

duh de rătăcire. Dar acel duh de rătăcire este adus peste oameni prin demoni. Ne aducem aminte de discuția din ceruri din 1 Împărați 22:19-23:

19. Și Mica a zis: „Ascultă, dar, cuvântul Domnului! Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie și toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui.

20. Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?” Și au răspuns unul într-un fel, altul într-altul.

21. Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „Eu îl voi amăgi.”

22. Domnul i-a zis: „Cum?” „Voi ieși”, a răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.” Domnul a zis: „Îl vei amăgi și-ți vei ajunge ținta; ieși și fă așa!”

23. Și acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în gura tuturor prorocilor tăi care sunt de față. Dar Domnul a hotărât lucruri rele împotriva ta.”

Observăm că duhul de rătăcire este un demon trimis de Dumnezeu Însuși ca pedeapsă pentru Ahab pe care Domnul era mâniat. În Apocalipsa 9 din pricina păcatului oamenilor se deschide fântâna adâncului și tot felul de demoni ies de acolo pe pământ. Iată că din nou mânia și pedeapsa Domnului Se manifestă prin demoni. Practic însă demonii nu au nici o putere, ci totul e hotărât de sus. Chiar și încercarea lui Iov orchestrată de Satan este realizată tot cu aprobarea Domnului. Domnul nu poate ispiti pe nimeni. Dar e nevoie de încercarea oamenilor. Și aici intervine rolul Ispititorului care trage la carul de slavă a lui Dumnezeu. În cele din urmă însuși Anticrist nu va fi altceva decât unealta mâniei Domnului față de Biserica apostată și față de omenirea păcătoasă, după cum este scris:

11. Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare.

12. Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.

13. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.

14. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

15. Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.

16. Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.

17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărății pământului.”

(Apoc.17:11-18)

În cele din urmă satana este o unealta prin care Domnul testează, curăță și pedepsește. În cele din urmă totul ține de hotărârea Domnului. Problema noastră e cu El, nu cel rău. De El trebuie să ne temem și din mânia Sa trebuie să fim izbăviți, și înaintea Sa trebuie să fim dovediți cu inima curată. Dumnezeu este în centru. Cel rău nu dispăre, însă rămâne într-un plan foarte secundar. E nevoie să știm de existența sa ca să pricepem că există ISPITĂ măcar că Domnul nu ispitește pe nimeni. Și dacă ai ajuns în clipa în care Domnul Își dezlănțuie mânia, e mare lucru să stai deoparte, și să nu intervii, să nu te interpui în fața mâniei Sale. Daniel era foarte tulburat de cornul cel mic. Dar Domnul îi explică faptul că și această împărăție se ridică doar cu voia Sa. Ea este o pedeapsă pentru poporul sfinților, și prin ea poporul sfinților va fi curățit și trezit. Nu vor exista victime. Vor fi amăgiți exact cei ce trebuie să fie amăgiți, și vor rămâne în picioare doar cei care trebuie să rămână în picioare. Așa că Daniel, poți sta liniștit, căci totul este în palmele Celui ce nu intră în criză niciodată, Celui care șade liniștit pe scaunul Său de domnie, Celui care domnește din veșnicie în veșnicie și face ca toate lucrurile să lucreze spre slava Sa și spre binele celor care-L iubesc pe el. Lucrarea de amăgire a lui anticrist va pedepsi pe cei care TREBUIE pedepsiți, și va curăți pe cei ce trebuie curățiți. Desigur, nu era de dorit să fie așa, dar dacă se va ajunge acolo, nu înseamnă că lucrurile i-au scăpat de sub control lui Dumnezeu, ci că aceasta este tocmai intervenția potrivită având în vedere gravitatea situației. Căci Domnul ar fi vrut ca Israel să se căiască și lucrarea Nimicitorului să fie oprită, dar Israel nu s-a căit. Atunci lucrarea nedorită a Nimicitorului devine NECESARĂ, ca prin ea, poporul Său să fie judecat înaintea Neamurilor și Numele Său pângărit de Israel, să fie înălțat printre Neamuri. Lucrarea devine necesară pentru curățirea și trezirea unui popor atât de împietrit. Lucrarea Nimicitorului nu poate fi dorită de nimeni, dar când Domnul o aduce în istorie, înseamnă că ea a devenit necesară. Nu trebuie să ne opunem ei, ca nu cumva să ne așezăm în drumul mâniei divine, ci mai degrabă să stăm de o parte, și să veghem asupra inimii noastre ca ea să-și continue curățirea înaintea lui Dumnezeu.

Îmi place că Ieremia rezonază cu mesajul Domnului despre idolatrie. Observăm că în inima sa nu este teamă de acești idoli. El nu păstrează în inima sa gândurile de îndoială și de teamă care rămâneau în inima poporului. Cuvintele sale sunt foarte frumoase și adevărate și înalță adevărul că Dumnezeu e singurul Dumnezeu și că doar Lui i se cuvine teama! Domnul nu domnește doar peste Israel, ci este Împăratul tuturor neamurilor. El este singurul Dumnezeu de peste neamuri și de peste tot pământul.

10:11-16 – A doua reacție a lui Ieremia

Această a doua reacție a lui Ieremia trebuie privită din două perspective. Prima are în vedere un nou discurs împotriva idolatriei. A doua are în vedere SCOPUL și atitudinea cu care Ieremia a rostit acest discurs. Prima perspectivă este concentrată în special în v.12-15, iar a doua perspectivă în v.11 și 16. Le vom analiza pe rând.

Dacă prima reacție a lui Ieremia este o rugăciune adresată Domnului, este un mesaj adresat Domnului, a doua reacție a lui Ieremia este un discurs împotriva idolatriei adresat poporului. Observăm că discursul lui Ieremia împotriva idolatriei este foarte frumos și adevărat. El introduce chiar elemente noi legate de mărturia CREAȚIEI. Am observat deja de mai multe ori până acum în Ieremia tema CREAȚIEI sau tema martorului Creației.

În mesajul rostit de Domnul în v.1-5 Domnul insistă să nu se ia după felul de viețuire al neamurilor și să nu se teamă de semnele cerului (aștrii erau considerați de neamurile păgâne zei, și mișcările astrelor erau semne, mesaje, avertismente, profeții de la aceștia. Astfel apariția unei comete pe cer impunea o ședință urgentă a consiliului de securitate a statului etc.). Deci Domnul insistă să NU SE TEAMĂ de acești zei căci ei nu pot face nici bine, nici rău. Argumentul ține de MODUL de fabricare a acestor zei.

În rugăciunea sa (v.7-9) Ieremia preia ideea din mesajul Domnului și declară înaintea Sa că doar El e Dumnezeu, că doar Lui i se cuvine teama, și că idoli sunt minciună și lemn. Și aduce ca argument tot modul lor de fabricare. Totuși rugăciunea lui Ieremia mai introduce un element de noutate. Ieremia în rugăciunea sa insistă și pe faptul că înțelepții neamurilor și știința idoliilor este și ea o mare minciună. El are în vedere preoții și înțelepții celorlalte popoare care susțineau și argumentau puterea idoliilor lor. Aceștia aveau școli de teologie și tratate întregi despre originea, puterea zeilor, relațiile dintre ei, semnele care au dovedit puterea lor etc. În mod cert existau contradicții și chiar polemici cu acești teologi.

În discursul său (v.10-16) Ieremia aduce alte două elemente noi. El insistă mai întâi pe *argumentul Creației*. Idoli nu au creat nimic, dar Yahweh a creat totul. Yahweh își dovedește puterea și înțelepciunea prin măreția creației. Dar idoli sunt ei înșiși făcuți de oameni, sunt minciună. Apoi el introduce ideea că idoli *vor pieri*. Această idee este subliniată de două ori (în v.11 și în v.15). Ei sunt puși în contrast cu Yahweh care este un Împărat veșnic (v.11), și este precizat și momentul pierii lor: când va veni PEDEAPSA (v.15). Pedepsele istorice asupra neamurilor dovedea lipsa lor de putere. În aceste momente mulți idoli de piatră erau efectiv sfărâmați. Poate Ieremia are în vedere și o pedeapsă FINALĂ, dar nu știm sigur acest lucru.

Elementele introduse de Ieremia sunt bune și adevărate, și completează mesajul inițial despre idoli rostit de Domnul. Vom analiza puțin mai târziu dacă aceste completări au cu adevărat un efect pozitiv asupra poporului. Pentru moment vom lua mesajul ca atare și vom analiza tema idolatriei. E interesant de sesizat cele două mari argumente împotriva idolatriei: modul lor de fabricare și mărturia creației. Dar cât de solide erau aceste argumente în polemicile

cu preoții egipteni de exemplu? Căci și aceștia vorbeau despre faptul că unul din zeii lor a plămădit prin cuvânt tot ce există. Și din el au apărut și ceilalți zei. E adevărat că preoții identificau zeii chiar cu statuiele acestora. Acestea nu erau simboluri, simple reprezentări ale zeilor, ci zeii chiar locuiau în aceste statui. În fiecare dimineață preoții egipteni spălau statuile, le dădeau de mâncare și făceau niște ritualuri magice pentru ca zeul să fie mulțumit. Dar nu locuiau doar în ele. Ra, zeul soarelui locuia desigur și pe cer. Deci obârșia zeilor nu coincidea cu fabricarea statuiilor lor, iar creația vizibilă era revendicată și de aceștia. Cum stăteau deci în picioare împotriva idolatriei egiptene cele două mari argumente menționate mai sus?

Dincolo de miturile și teoriile despre obârșia zeilor, zeii erau efectiv IDENTIFICAȚI cu acele statui, care nu erau doar simboluri sau doar locașuri ale zeilor, ci zeii înșiși. Preoții egipteni nu erau preocupați de contradicțiile izvorâte de faptul că Ra locuia și pe cer și în mai multe locuri. Sunt multe contradicții pur și simplu ignorate de religia vechilor egipteni. Statuile aveau chip, erau făcute de oameni, erau cărate de oameni, erau făcute după imaginația oamenilor. Cum să creadă ei că aceștia chiar erau zeii? Și totuși ei credeau. Deci modul de fabricare a zeilor rămâne un argument concludent împotriva lor. În contrast cu aceștia Yahweh nu trebuia nici măcar reprezentat. El era Dumnezeu nevăzut. Nu doar că nu se identifica cu o statuie, dar nici măcar nu avea voie să fie reprezentat prin ceva vizibil. Era Dumnezeu veșnic. El nu putea fi limitat, nu putea lua chip. Și în Templu El a coborât, dar nu a fost creat în Templu. El exista dinainte. El locuia în ceruri, a coborât pe muntele Sinai și apoi în Cort. Dar cum a coborât așa și putea pleca. Deci El nu se identifica cu clădirea Cortului și cu chivotul. Ședea peste chivot ca Dumnezeu nevăzut, dar nu se identifica cu chivotul! De asemenea, psalmiștii vorbesc despre faptul că adevărata locuință a Domnului este în templul din ceruri, iar Solomon și profeții remarcă că Dumnezeul nemărginit nu poate fi curpins de un Templu mărginit făcut de mâna omului. El nu are nevoie de mâncare și băutură ca ceilalți zei, și nici de o Casă de piatră. Acestea sunt simboluri cu care Legea operează ca poporul din acel moment al revelației să poată înțelege ceva despre El și să poată învăța să se apropie de El. Toate aceste atribute sunt în armonie cu adevărul că El este singurul Dumnezeu și Creatorul tuturor lucrurilor. Dacă egiptenii afirmă că lumea e creată de zei și că aceștia o controlează, cum de credeau că acești zei se pot identifica cu o statuie care are nevoie de o casă de piatră, de hrană și îmbrăcăminte (zeii din vechime erau îmbrăcați în haine colorate, purtau peruci, și ochi de sticlă. Statuilele au rămas acum doar în structura lor de piatră dar pe vremea antichității nu erau așa dezgolate (vezi referirea la hainele zeilor din 10:9). Măreția creației era incompatibilă cu acești zei de piatră făcuți de oameni, dar în armonie perfectă cu Yahweh, cel nevăzut și fără de nevoi. Armonia din creație vorbea de un singur Creator, dar culturile păgâne vorbeau de mii de zei. Erau desigur multe contradicții între puterile revendicate de fiecare zeu în parte. Yahweh singur pretindea că este singurul Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Anii au trecut. Zeii aceia au pierit. Au rămas doar statuii privite ca obiecte de artă. Aștrii s-au dovedit a fi așa cum spunea Vechiul Testament doar luminători ai cerului menite să arate vremurile și anii. Mercur e doar o planetă și nici de cum un mare zeu ce trebuie venerat. Mulți din idoli din vechime au pierit cum a prezis Ieremia. Yahweh însă a rămas, și adevărurile rostite de El au fost dovedite prin proba timpului. Ce părea atunci o mare

nebulie pentru toate popoarele (că toți zeii de piatră sunt minciună și nimic) acum este un fapt binecunoscut de lumea civilizată. Însăși popoarele care altădată se închinau idolilor de piatră acum se miră cum de strămoșii lor puteau crede astfel de minciuni și nimicuri.

În ce măsură adevărurile despre idoli de atunci rămân valabile cu privire la idoli zilele noastre? Cele 10 urgii lovesc în principalii zei ai Egiptului. Evreii se temeau cumplit de acești zei. Fără protecția și bunăvoința lor, viața li se părea pierdută. Fără sprijinul lor, erau curprinși de panică: ce se va întâmpla cu viața noastră, cu fericirea noastră? Viața, fericirea, siguranța nu puteau fi concepute FĂRĂ sprijinul acestor zei. Așa-zisele semne ale acestor zei aduceau PANICA în inima oamenilor. Dar Domnul spune: ei sunt NIMIC, căci sunt făcuți de oameni. În sine nu pot face nici bine, nici rău. Sunt minciună, sunt deșertăciune, sunt doar SPERITORI de CIORI. Dar Domnul e cel necreat care a creat toate lucrurile. Doar de El să ne temem, doar în El să ne încredem. Care ar fi primii zece idoli ai zilelelor noastre fără de care viața, siguranța, fericirea par a nu fi posibile? Care ar fi semnele acestora? Și cum arată ele în fața argumentelor aduse față de idoli din vechime?

Privind la inima mea, îmi dau seama, că la fel ca în vechime avem și noi zece de idoli. La fel cum ei aveau un idol pentru fiecare cetate și pentru fiecare uliță, la fel noi avem idoli pentru fiecare domeniu al vieții. Să luăm un exemplu banal: șofatul. În adâncul nostru nevoia de siguranță este împlinită de elemente vizibile și inima noastră se bazează și pe capacitatea noastră de a conduce atent, pe încrederea în ceilalți șoferi, în verificarea tehnică și marca mașinii, în fabula personală (mitul că mie nu mi se poate întâmpla) etc. Un domeniu banal și găsim atâția idoli. Nu mai vorbim de dependența de mașină, de dorința de a avea o mașină bună, de a-ți construi o reputație prin marca mașinii etc. Dați-mi orice domeniu al vieții și vă voi enumera măcar zece idoli care înlocuiesc acea încredere neșrămutată doar în Dumnezeu cel nevăzut. Și totuși în Egipt nu au fost o mie de urgii ci doar zece. Acestea au lovit în zeii cei mai tari ai Egiptului. Amintim doar NILUL, SOARELE și fiul lui Faraon. Zeii Nilului, zeul Soare RA și Faraonul-Zeu erau zeii principali în Egipt. Deci dacă Domnul ar vrea să ne curețe și pe noi de zei ar lovi în principalii zei. Dar care sunt aceștia? Zeii principali diferă de la țară la țară, de la națiune la națiune. Care ar fi zeii principali care sperie poporul Bisericii Neemia? Să privim la temerile noastre cele mai adânci, la curentul majorității, la zonele care atrag cele mai multe căderi și reprezintă principalele blocaje în creșterea spirituală. Care sunt principalele zece domenii?

1. Siguranța financiară, confortul, dorința după mai mult, deci Mamona, Babilonul.
2. O viață liniștită, fără conflicte, fără probleme, fără încercări, fără suferințe intense.
3. Căsătoria, o relație de prietenie, partenerul perfect, familia perfectă, copiii perfecți. Idealizarea vieții de cuplu, al partenerului, al copiilor. Frica legată de pierderea acestora. Teama de a nu-i avea niciodată. Grija pentru partenerul care nu se schimbă.
4. Succesul, reputația, imaginea înaintea celorlalți în Biserică prin slujire, daruri, poziție.

5. Succesul și reputația în societate prin casă, bani, mașină, carieră.
6. Cariera, împlinirea profesională, valorificarea potențialului profesional, ideea de a fi util, de a avea impact, de a schimba.
7. Dreptatea personală, lipsa iertării, incapacitatea de a renunța, de a suporta pierderea.
8. Mândria legată de imaginea de sine, de spiritul de judecată, de bârfă la adresa altora.
9. Imaginea de sine, neprihănirea personală, încrederea în propria voință, în propria capacitate de a te schimba, de a te păzi.
10. Încrederea în capacitatea ta de a-i schimba pe ceilalți, de a-i păzi pe ceilalți.
11. Frica de oameni, de conflicte, de părerea acestora, de reacțiile acestora.
12. Ideea de a fi înconjurat de prieteni care să te iubească și să te înțeleagă etc.
13. Și am putea continua....

Cum ne dăm seama că un idol încă are putere asupra noastră? Prin reacția de teamă la așa-zisele lui semne. Căci tot ce am spus mai sus nu reprezintă decât INVENȚII ale imaginației noastre, creații omenești, doar minciună, doar deșertăciune. Lucrurile menționate mai sus sunt doar sperietori de ciori care nu pot face nimic. Toate vor pieri. Nu au nici o legătură cu realitatea, cu adevărul. Dar cum reacționăm la semnele acestor așa-zisi dumnezei? Apare sau nu teama?

Semnele de aemnițare ale zeilor: ești denigrat. Imaginea ta în fața altora e făcută țândări. Ție teamă? Ești panicat cumva?

Alte semne de amenințare: pierzi serviciul: criza financiară, nimeni nu te cheamă la interviu. Ți-e teamă? Cum reacționezi față de aceste semne? Le iei în serios? Sau le topești în frica și încrederea în Domnul și apoi le privești doar ca pe niște sperietori de ciori?

Alte semne ale zeilor: ești necăsătorită și îți apar fire albe de păr. Anii trec, ai o vârstă. Apare teama, panica sau un râs copios de o altă sperietoare de ciori?

Ucenicii tăi sunt în fața unei capcane și bârfitorii îi înstigă împotriva autorităților Bisericii. Te cuprinde panica? Îi vezi victime? Te temi pentru ei? Simți intens nevoia să vorbești cu ei, să le explici, să îi păzești? Sau râzi de o altă sperietoare de ciori?

Apare un nou conflict la locul de muncă cu o personalitate dificilă. Viața liniștită e tulburată. Cum reacționezi? Teamă, evitare. Cât de mult te consumă?

Și putem continua; fiecare din acești zei are semne de amenințare. Ele ne ajută să identificăm adâncimea bolilor din noi spre a le trata. Desigur, că vom fi mereu ispitiți de acești idoli. Și Isus a fost ispitit vom spune. Dar facem distincția dintre o ispitire specială și semnele

generale și zilnice ale acestor idoli. Adâncimea bolii și a idolatriei e nesfârșită în noi. Mereu va mai fi ceva de vindecat în noi la capitolele de mai sus. Semenle generale ale acestor idoli ne arată gradul de vindecare. Dar și încercările și isпитirile speciale ne arată și ele noi ascunzișuri ale acestei boli. Căci e o diferență între ispitirea Celui fără de păcat și ispitirea unor oameni atât de bolnavi și păcătoși ca noi. La noi o ispitire specială nu e doar un TEST cum era la Isus. La noi e și un tratament pentru o boală, și un context nou de diagnostic în care noi adâncimi ale bolii sunt scoase la iveală și curățite. Atenție la inima ta. Cum reacționează ea la semnele zilnice ale zeilor și cum reacționează la ispitirile speciale? Așa descoperim noi fațete ale idolatriei a căror vindecare și curățire nu se va încheia niciodată. Un posibil semn al unui progres în vindecare e că acum râzi de ceea ce în trecut te speria și îți fura somnul. Acum vezi acel lucru doar ca o sperietoare de ciori.

A doua perspectivă cum spuneam are în vedere SCOPUL intervenției lui Ieremia. Discursul său anti-idolatrie din v.11-16 începe cu expresia:

- Așa să le vorbiți....

Cu alte cuvinte:

- Ieremia le spune: VOI așa să le vorbiți LOR...

Cine sunt vizați prin VOI și cine sunt EI cărora VOI trebuie să le vorbiți astfel? Cel mai probabil VOI se referă la oamenii din popor, iar LOR la neamurile care sunt menționate în v.10.

- și **NEAMURILE** nu pot să sufere urgia Lui.
- **AȘA** să **LE** vorbiți....

Într-adevăr tema NEAMURILOR este o temă centrală atât în v.1-16 cât și în rugăciunea lui Ieremia de la sfârșitul capitolului (v.23-25). Până în v.10 cuvântul NEAMURI apare de 6 ori, iar cuvântul împărății o dată.

Dacă lucrurile stau așa, atunci înseamnă că în v.11-16 Ieremia învață oamenii din popor ce să răspundă celor dintre neamuri în polemicile despre idolatrie. Căci reforma lui Iosia înălța adevărul jignitor pentru celelalte neamuri că doar Yahweh este Dumnezeu. Evreii aveau diferite contacte cu cei dintre neamuri, unii dintre aceștia chiar locuind în mijlocul lui Israel. Disputele, polemicile erau inevitabile în acest popor. Ieremia vrea să îi învețe pe cei din popor ce să le spună neamurilor. Cu alte cuvinte îi învață apologetică sau evanghelizare. Dar de acest lucru avea nevoie poporul fățarnic care opera curățirea de idoli doar în partea exterioară a paharului? Căci prin aceasta nu făceau decât să le întărească ideea că problema nu este în inima lor, ci în afara lor la neamuri, căci prin aceasta nu făcea decât să-i defocalizeze de la cercetarea propriei inimii idolatre și să le dea o falsă confirmare că ei sunt poporul sfânt al Domnului. Dacă încă ne mai îndoim de această posibilă perspectivă, v.16 și apoi v.23-25 vor spulbera orice urmă de îndoială. Să citim v.16:

- Dar Cel ce este partea lui Iacov, nu este ca el; căci El a întocmit totul, și Israel este seminția moștenirii Lui: Domnul oștirilor este Numele Lui.

Cum poate rosti Ieremia aceste cuvinte după capitoul 9 în care poporul fățarnic este sortit judecății și pus în aceeași oală cu celelalte neamuri (9:25-26)? Până acum Domnul spune că Iuda este o curvă sortită judecății. Da, o cheamă la pocăință, dar nu spune că este de partea ei. Da, o numește și subțirica fiică a Sionului, dar într-un context în care este dovedită VINOVĂȚIA cea mare a Ierusalimului. Dumnezeu se ferește să CONFIRME faptul că Iuda este poporul Său și că este de partea lui pentru că al Său popor este fățarnic. Cel mai rău lucru pe care-l poți face unui fățarnic este să-i confirmi că este bine amintindu-i că este ales de Domnul și trimițându-l la evanghelizare și în lucrare. Și exact acest lucru face Ieremia prin acest discurs frumos și adevărat. Iată cât de important este CONTEXTUL în care este așezat un Adevăr. Adevărul rostit de Ieremia nu face bine poporului fățarnic.

Dumnezeu va răspunde puțin mai târziu perspectivei lui Ieremia din 10:16. Îi va răspunde în 12:7-8. Iată ce perspectivă are Domnul despre moștenirea Sa:

Perspectiva lui Ieremia (10:16)	Perspectiva lui Dumnezeu (12:7-8)
Dar Cel ce este partea lui Iacov, nu este ca el; căci El a întocmit totul, și Israel este seminția moștenirii Lui: Domnul oștirilor este Numele Lui.	Mi-am părăsit casa și Mi-am lăsat moștenirea, Mi-am dat pe iubita Mea în mâinile vrăjmașilor ei. Moștenirea Mea a ajuns ca un leu în pădure, a mugit împotriva Mea; și de aceea o urâsc.

Cam diferită perspectiva Domnului despre moștenirea Lui față de cea a lui Ieremia! Ieremia are tresăriri cu privire la realitatea spirituală a poporului. Dar doar tresăriri. El încă minimalizează gravitatea idolatriei din popor, el încă ia apărarea poporului în mod firesc, bazându-se pe neadevăr și pe mila sa de patriot, de iubitor al propriului neam.

10:17-18 – Domnul anunță din nou pedeapsa

Pentru a-l trezi pe Ieremia din delirul său religios, din perspectiva sa greșită asupra poporului, Domnul anunță din nou pedeapsa. Ieremia învață poporul să facă evanghelizare, îl trimite să-și împlinească funcția preoției. Dar Domnul anunță lepădarea finală a poporului:

- Iată, de data aceasta, voi arunca departe pe locuitorii țării. Îi voi strânge aproape ca să simtă.

Îndepăratrea din țară era semnul lepădării finale, semnul CLAR al divorțului, al ruperii legământului, al judecării moștenirii Sale, al faptului că Domnul nu era de partea ei, ci împotriva

ei! Iată că Ieremia nu este pe aceeași lungime de undă cu Domnul. Iată cât de defazat este Ieremia față de Domnul! Dar următorul pasaj face și mai clară nesincronizarea dintre Ieremia și Domnul.

10:19-25 – Ieremia reacționează din nou. Ieremia mijlocește din nou.

Ieremia se identifică din nou cu durerea poporului său. El nu se identifică cu durerea inimii Domnului, durere cauzată de poporul Domnului. El nu plânge cu soțul înșelat, ci i-a ușuratic apărarea soției curve și plânge pentru necazurile ei. Dar necazurile acestea vin din partea Domnului și reprezintă dreapta judecată a Sa!

Apoi el ia în ușor anunțarea pedepsei finale: *O nenorocire a dat peste mine, și o voi suferi!* Ieremia face pe stoicul. Vede în judecata finală o încercare, un test pe care-l va trece alături de poporul său. Dar cum să fii nebun să spui că vei suferi necazul când acesta înseamnă sfârșitul, judecata finală, lepădarea finală?

În v.21 el recunoaște că vina este a poporului. Insistă pe vina liderilor, a păstorilor. Dar oare vede Ieremia cât de MARE e VINA? El spune: Israel a păcătuit, e vinovat. Dar oare vede în spatele acestor cuvinte ce vede Domnul? Mijlocirea Sa ne arată că nu. Dacă Domnul vede cât de MARE este VINOVĂȚIA poporului Său, Ieremia consideră că poporul e vinovat căci a greșit și el pe ici pe colea. Să analizăm mijlocirea lui. În primul rând observăm că Ieremia încalcă interdicția din 7:16. Domnul i-a poruncit să NU mijlocească. Ieremia încalcă mijlocirea. Și acum Domnul ne descoperă CUM mijlocea Ieremia. Și înțelegem în mod clar că el nu mijlocea cu ATITUDINEA potrivită și nici cu un conținut bazat pe ADEVĂR.

Iată în v.23 primul argument adus în favoarea poporului. El spune ceva de genul: nu stă în puterea omului să aleagă binele. El e născut în păcat și într-un anumit context. Tu îi ceri să facă binele, dar e e victima diversilor factori și nu prea poate. Dar Domnul insista tomcai pe faptul că vinovăția lui Israel e reală căci PUTEA să aleagă binele și a ales în mod deliberat și repetat RĂUL! El era de o viță nobilă (vezi 2:21) și PUTEA să aleagă pe Domnul! Dar nu a vrut, nu a vrut, de mii de ori, și în ciuda avertismentelor și a pedepselor Domnului! Cum poate Ieremia să vină cu un asemenea argument înaintea Domnului?

În v.24 Ieremia acceptă pedeapsa, dar nu cea finală. El se indentifică cu poporul și i-a partea acestuia. Domnul spune că paharul nelegiurilor s-a umplut și că e în clipa divorțului. Ieremia îi cere să amâne divorțul căci situația nu este chiar așa gravă! Ce jignitoare este poziția lui Ieremia la adresa Soțului înșelat de sute de ani!

În v.24 Ieremia atinge apogeul delirului său religios. El îi cere Domnului să-și verse urgia peste neamurile care nu-L cunosc și care nu cheamă Numele Domnului și care înghit pe Iacov, care ar cunoaște și ar chema Numele Domnului! Dar nu-i spusese Domnul de atâtea ori că poporul Său nu-L cunoaște și că acea Casă peste care este chemat Numele Său este o peșteră de tâlhari?! Nu-i spusese Domnul că neamurile care mănâncă pe Iacov sunt ridicate de Domnul

Însuși și sunt unealta mâniei Lui? Și nu-i arătase că vinovăția lui Israel cel idolatru e mult mai mare decât a tuturor Neamurilor idolatre care nu sunt Soția Sa și nu au primit în mijlocul lor prezența Dumnezeuului celui viu? Și nu-L învățase pe Ieremia în cap.3 că dacă Israel ar umbla în ascultare toate Neamurile ar chema Numele Domnului? Și deci că Numele Său e hulit printre Neamuri din pricina lui Israel? Și deci că judecata ÎNCEPE de la Casa Sa, de la poporul Său? Cum poate să ceară Ieremia acum pedepsirea neamurilor care mănâncă pe Iacov și protejarea lui Iacov? Cât de mare e defazajul dintre Ieremia și Domnul! Și aceasta pentru că însăși viața mai răsărită a lui Ieremia era duală și fățarnică. Nu ca poporul împietrit, dar era încă duală. Iată de ce nu vedea el ADEVĂRUL despre viața sa și a poporului, iată de ce nu reacționează ÎNCĂ ca Iosia când descoperă cartea Legii! Iată de ce nu cade încă la pământ în fața sfințeniei lui Dumnezeu zicând: *Doamne, mânia Ta e aprinsă împotriva noastră și mă mir că nu am pierit până acum... Doamne, avem măcar vreo șansă să trăim mâine? Doamne, nu pot să îndrăznesc să mijlocesc căci fărâdelgile noastre sunt prea mari și prea multe... Pot doar să-mi sfâșii hainele înaintea Ta și să aștept în tăcere hotărârea Ta!*

Capitolul 10 ne confirmă cât de mare e defazajul dintre Ieremia și Domnul și că scopul acestor capitole și a primei părți din lucrarea lui Ieremia nu este de fapt trezirea poporului, ci însăși trezirea lui Ieremia!

Ieremia ia în chip ușuratic apărarea poporului Domnului. Dar în momentul pedepsei Domnului, Ieremia ar trebui să fie în primul rând de partea Domnului și nu de partea poporului. El trebuie să fie de partea dreptății Domnului. Apoi poate fi de partea îndurării Domnului pentru popor. Mare lucru să știi să stai deoparte când se manifestă pedeapsa Domnului și să NU te interpui între pedeapsă și cel pedepsit. Trebuie să ai încredere în Domnul și în deciziile Sale de a-și pedepsi propriul popor. Trebuie să ai încredere că pedeapsa este calibrată perfect de Domnul. El pedepsește pe copiii pe care-i iubește. Și le dă exact pedeapsa de care au nevoie. Fără această pedeapsă, ei nu pot învăța anumite lecții și nu pot fi făcuți părtași sfințeniei Lui. Apoi, sunt situații de împietrire gravă când doar o pedeapsă cruntă din partea Domnului mai poate trezi pe cel împietrit. A sta împotriva pedepsei Domnului înseamnă a sfida deopotrivă sfințenia și îndurarea Domnului. Există desigur situația când se manifestă pedeapsa finală asupra poporului Domnului. Și atunci nu poți decât să stai deoparte și să-L lași pe Domnul să judece. Manifestarea pedepsei Domnului nu este un lucru care se aplică doar în Vechiul Legământ. Principiul de a te poziționa de partea manifestării pedepsei Domnului și de a o vedea ca o formă de manifestare a îndurării divine este valabil și în Noul Legământ. Iată câteva exemple din Noul Testament JUDECATĂ și de poziționări ale oamenilor Domnului de partea manifestării judecăților divine:

a) Iuda

15. În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților – numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci – și a zis:

16. „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui

David, despre Iuda, care a fost călăuza celor ce au prins pe Isus.

17. El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe.

18. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.”

19. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: „Acheldama”, adică: „Ogorul sângelui.” –

20. În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!” și: „Slujba lui s-o ia altul!”

(Fapte 1:15-20)

Petru citează din Ps.109, confirmând că acest Psalm este mesianic și că ar fi de fapt rostit de Mesia Însuși. Iată conținutul acestui psalm:

Capitolul 109

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

1. Dumnezeu laudei mele, nu tăcea!
2. Căci potrivnicii au deschis împotriva mea o gură rea și înșelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă,
3. mă înconjoară cu cuvântări pline de ură și se războiesc cu mine fără temei.
4. Pe când eu îi iubesc, ei îmi sunt potrivnici; dar eu alerg la rugăciune.
- 5. Ei îmi întorc rău pentru bine, și ură, pentru dragostea mea.**
- 6. Pe vrăjmașul meu pune-l sub stăpânirea unui om rău, și un pârâș să stea la dreapta lui!**
- 7. Când va fi judecat, să fie găsit vinovat, și rugăciunea lui să treacă drept un păcat!**
- 8. Puține să-i fie zilele la număr, și slujba să i-o ia altul!**
- 9. Să-i rămână copiii orfani, și nevasta sa, văduvă!**
- 10. Copiii lui să umble fără niciun căpătâi și să cerșească, să-și caute pâinea departe de locuința lor dărămată!**
- 11. Cel ce l-a împrumutat să-i pună mâna pe tot ce are, și străinii să-i jefuiască rodul muncii lui!**
- 12. Nimeni să nu mai țină la el și nimeni să n-aibă milă de orfanii lui!**

13. Urmașii lui să fie nimiciți și să li se stingă numele în neamul următor!

14. Nelegiuirea părinților săi să rămână ca aducere aminte înaintea Domnului și să nu se șteargă păcatul mamei lui!

15. Domnul să-i aibă totdeauna înaintea ochilor, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ,

16. pentru că nu și-a adus aminte să facă îndurare, pentru că a prigonit pe cel nenorocit și pe cel lipsit, până acolo încât să omoare pe omul cu inima zdrobită!

17. Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el!

18. Se îmbracă cu blestemul cum se îmbracă cu haina lui, îi pătrunde ca apa înăuntrul lui, ca untdelemnul, în oase!

19. De aceea, să-i slujească de veșmânt, ca să se acopere, de cingătoare, cu care să fie totdeauna încins!

20. Aceasta să fie, din partea Domnului, plata vrăjmașilor mei și a celor ce vorbesc cu răutate de mine!

21. Iar Tu, Doamne Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina Numelui Tău, căci mare este bunătatea Ta; izbăvește-mă!

22. Sunt nenorocit și lipsit, și îmi e rănită inima înăuntrul meu.

23. Pier ca umbra gata să treacă, sunt izgonit ca o lăcustă.

24. Mi-au slăbit genunchii de post și mi s-a sleit trupul de slăbiciune.

25. Am ajuns de ocara lor; când mă privesc, ei dau din cap.

26. Ajută-mi, Doamne Dumnezeul meu! Scapă-mă prin bunătatea Ta!

27. Și să știe că mâna Ta, că Tu, Doamne, ai făcut lucrul acesta!

28. Măcar că ei blestemă, Tu binecuvântă; măcar că se ridică ei împotriva mea, vor fi înfrunțați, iar robul Tău se va bucura.

29. Potrivnicii mei să se îmbrace cu ocara, să se acopere cu rușinea lor cum se acoperă cu o manta!

30. Voi lăuda foarte mult cu gura mea pe Domnul, Îl voi mări în mijlocul mulțimii;

31. căci El stă la dreapta săracului, ca să-l izbăvească de cei ce-l osândesc.

Noi vorbim doar de îndurarea lui Isus față de Iuda, dar iată că Mesia cere judecata Domnului asupra lui Iuda și nu stă în calea ei. Astfel sfârșitul tragic al lui Iuda devine un RĂSPUNS al Domnului la rugăciunea Fiului Său. Nu doar că Isus nu stă în calea judecării lui Iuda, dar cere această judecată, și judecata vine așa cum o cere el.

b) Anania și Safira

1. Dar un om, numit Anania, a vândut o moșioară, cu nevasta sa Safira,
2. și a oprit o parte din preț, cu știrea nevastei lui; apoi a adus partea cealaltă și a pus-o la picioarele apostolilor.
3. Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?”
4. Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”
5. Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos și și-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri.
6. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară și l-au îngropat.
7. Cam după trei ceasuri, a intrat și nevasta sa, fără să știe ce se întâmplase.
8. Petru i-a zis: „Spune-mi, cu atât ați vândut moșioara?” „Da”, a răspuns ea, „cu atâta.”
9. Atunci Petru i-a zis: „Cum de v-ați înțeleș între voi să ispitiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor lua și pe tine.”
10. Ea a căzut îndată la picioarele lui și și-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară și au îngropat-o lângă bărbatul ei.
11. O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.
12. Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod. Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon
13. și niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei; dar norodul îi lăuda în gura mare.

(Fapte 5)

Aici nu mai vorbim de o pedeapsă disciplinatorie, ci de pedeapsa finală care a dus pe Anania și Safira direct în iadul cel veșnic. Observăm că judecata nu a venit pur și simplu, că Petru nu doar a aprobat-o, ci Petru a chemat-o prin LOGOS, prin rostirea Adevărului, prin

confruntarea celui păcătos. Judecata lui Dumnezeu s-a manifestat prin Petru.

c) Vrăjitorul Simon

17. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.

18. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani

19. și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt.”

20. Dar Petru i-a zis: „**Banii tăi să piară împreună cu tine**, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani!

21. Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu.

22. Pocăiește-te, dar, de această răutate a ta și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putință;

23. căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărădelegii.”

24. Simon a răspuns: „Rugați-vă voi Domnului pentru mine, ca să nu mi se întâmple nimic din ce ați zis.”

(Fapte 8)

Petru, apostol al harului rostește o judecată asupra lui Simon: **Banii tăi să piară împreună cu tine!** El cheamă prin Logos judecata divină asupra lui Simon din pricina inimii sale împietrite și necurate.

d) Irod

11. Când și-a venit Petru în fire, a zis: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul iudeu.”

12. După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă și se rugau.

13. A bătut la ușa care dădea în pridvor; și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e.

14. A cunoscut glasul lui Petru; și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții.

15. „Ești nebună!”, i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: „Este îngerul lui.”

16. Petru însă bătea mereu. Au deschis și au rămas încremeniți când l-au văzut.
17. Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță și a zis: „Spuneți lucrul acesta lui Iacov și fraților.” Apoi a ieșit și s-a dus în alt loc.
18. Când s-a făcut ziuă, ostașii au fost într-o mare fierbere, ca să știe ce s-a făcut Petru.
19. Irod, după ce l-a căutat în toate părțile, și nu l-a aflat, a luat la cercetare pe păzitori și a poruncit să-i omoare. În urmă s-a coborât din Iudeea la Cezareea, ca să rămână acolo.
20. Irod era foarte mâniat pe cei din Tir și din Sidon. Dar aceștia au venit toți într-un gând la el; și, după ce au câștigat de partea lor pe Blast, care era mai mare peste odaia de dormit a împăratului, au cerut pace, pentru că țara lor se hrănea din țara împăratului.
21. Într-o zi anumită, Irod s-a îmbrăcat cu hainele lui împărătești, a șezut pe scaunul lui împărătesc și le vorbea.
22. Norodul a strigat: „Glas de Dumnezeu, nu de om!”
23. Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi.

(Fapte 12)

Dumnezeu pedepsește pe cel care-l prigonise pe Petru. Dumnezeu îl izbăvește PUBLIC prin îngerul Său pe Petru din mâna lui Irod, și-l pedepsește PULBIC pe Irod. De ce? Vezi comentariul pe Fapte 9-12. Petru era un agent al schimbării prin care Domnul arăta că Evanghelia lui Isus trebuie dusă și Neamurilor. Prigoana lui Irod putea fi interpretată de creștinii evrei ca o pedeapsă a Domnului față de Petru pentru că s-a dus la neamuri. Dar Domnul înalță pe Petru izbăvind-l miraculos și nimicind public pe cel care l-a prigonit! Judecățile divine se manifestă și peste prigonitorii Bisericii. Aici Petru nu cheamă judecata prin Logos. Ea este decisă de Domnul.

e) Elima, vrăjitorul

6. După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, proroc mincinos, un iudeu cu numele Bar-Isus,
7. care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înțelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba și pe Saul și și-a arătat dorința să audă Cuvântul lui Dumnezeu.
8. Dar Elima, vrăjitorul – căci așa se tâlcuiește numele lui – le stătea împotriva și căuta să abată pe dregător de la credință.
9. Atunci Saul, care se mai numește și Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a uitat țintă la el

10. și a zis: „***Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului?***”

11. Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb și nu vei vedea soarele până la o vreme.” Îndată a căzut peste el ceată și întuneric și căuta bâjbâind niște oameni care să-l ducă de mână.

12. Atunci dregătorul, când a văzut ce se întâmplase, a crezut și a rămas uimit de învățătura Domnului.

(Fapte 13)

Pavel cheamă peste acest vrăjitor prin Logos judecata divină. Nu este o pedeapsă finală, ci una temporară în scopul aducerii lui la pocăință. Dar iată că marele apostol al harului este un agent al judecății. Harul se manifestă acum printr-o pedeapsă cruntă a vrăjitorului. Desigur, a făcut acest lucru sub călăuzirea Duhului și nu de capul lui.

f) Curvarul din Corint

1. Din toate părțile se spune că între voi este curvie; și încă o curvie de aceea care nici chiar la păgâni nu se pomenește; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său.
2. Și voi v-ați fâlit! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru!
3. Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă.
4. ***În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus,***
5. ***am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.***
6. Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?
7. Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștile nostru, a fost jertfit.
8. Să prăznuim, dar, praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului.
9. V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii.
10. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume.

11. Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați.

12. În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? ***Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru?***

13. Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. ***Dați afară, dar, din mijlocul vostru pe răul acela.***

(1 Cor.5:1-13)

Pavel dezleagă de pe acest om protecția Bisericii. Prin atitudinea duhului său și prin rostire (scriere), logos, el dă pe un astfel de om pe mâna Satanei pentru nimicirea cărnii. El cheamă astfel pedeapsa și judecata Domnului. Împietrirea ajunsese atât de mare încât harul se putea manifesta doar prin judecată. Dumnezeu îi judecă pe cei de afară. Dar e de datoria Bisericii să judece pe cei dinlăuntru.

g) Iudaizatorii din Galatia

1. Rămâneți, dar, tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.
2. Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.
3. Și mărturisesc iarăși, încă o dată, oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea.
4. Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.
5. Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii.
6. Căci, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.
7. Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea, ca să n-ascultați de adevăr?
8. Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat.
9. Puțin aluat face să se dospească toată plămădeala.
10. Eu, cu privire la voi, am în Domnul încrederea că nu gândiți altfel. **Dar cel ce vă tulbură va purta osânda, oricine ar fi el.**
11. Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.

12. Și schilodească-se odată cei ce vă tulbură!

(Gal.5:1-12)

Pavel cheamă prin LOGOS judecata și pedeapsa Domnului asupra proorocilor mincinoși, lupilor răpitori îmbrăcați în haine de oaie din Galatia. În Galateni 6 apare și următorul pasaj:

1. Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicăți cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.
2. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos.

Pavel se raportează într-un fel la fratele care cade într-o greșeală și cu totul altfel la slujitorii diavolului care învață învățături stricacioase pe ucenici. Har este pentru toți ÎNCĂ. Dar se manifestă diferit.

f) Iudaizatorii din Filipi

2. Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de scrijeliții aceia!
3. Căci cei tăiați împrejur suntem noi care slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești.

(Filipeni 3:2-3)

Pavel cel care a îndemnat pe frați să aibă în ei gândul de iubire și de slujire al lui Hristos (vezi Filipeni 2:1-11), același Pavel vorbește atât de dur la adresa proorocilor mincinoși și le spune să SE PĂZEASCĂ de astfel de oameni. Nu-i îndeamnă nici să stea de vorbă, nici să se roage pentru ei, ci doar să se păzească de ei! Îndemnul de a ne păzi de astfel de oameni este repetat de mai multe ori în Noul Testament. Vezi acest îndemn și în epistolele lui Pavel către Timotei.

g) Iane și Iambre

1. Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.
2. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie,
3. fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine,
4. vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;
5. având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.
6. Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite pofte,
7. care învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.

8. După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.

9. Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni.

(1 Tim.3:1-9)

Pavel îi cere lui Timotei să se DEPĂRTEZE de astfel de oameni. Ei sunt osândiți și Domnul îi va judeca PUBLIC făcându-i de ocară. În tradiția iudaică Iane și Iambre erau numele vrăjitorilor lui Faraon care i s-au opus lui Moise și au imitat până la un punct semnele acestuia. Dar lucrarea lor nu a mai înaintat. La un moment dat nu au mai putut imita semnele. Au fost dați de gol și făcuți de rușine înaintea tuturor. Pavel îi promite lui Timotei că același lucru se va întâmpla și cu proorocii mincinoși de pe vremea sa. Dumnezeu rămâne prezent în mijlocul poporului Său pentru a înălța pe adevărații slujitori și pentru a face de rușine pe cei ce imită pe adevărații slujitori.

În acest context ne aducem aminte și de confruntarea dintre Moise și Core, Datan și Abiram. Aceștia se răscoală împotriva autorității fixate de Domnul în popor:

- Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul nostru. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului? (Num.16:3)

Iată cum a mijlocit Moise, Marele Mijlocitor în acest context. Iată cum s-a rugat cel care a mijlocit în favoarea poporului în contexte critice în Numeri 14 și Exod 32:

- Moise s-a mâniat foarte tare și a zis Domnului: *Nu căuta la darul lor. Nu le-am luat nici măcar un măgar și n-am făcut rău nici unuia din ei.* (Num.16:15)

Moise nu mijlocește pentru mântuirea lor, ci ca Domnul să nu primească darul lor, ci să-i judece înaintea întregului popor. Apoi Moise rostește, cheamă prin Logos judecata Domnului asupra lor:

28. Moise a zis: „Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri și că nu lucrez din capul meu.

29. Dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii și dacă vor avea aceeași soartă ca toți oamenii, nu m-a trimis Domnul;

30. dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încât se vor coborî de vii în Locuința morților – atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.”

Judecata vine DUPĂ ce Moise a rostit-o:

31. *Pe când isprăvea el de spus toate aceste vorbe*, pământul de sub ei s-a despiciat în două.
32. Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor.
33. Și s-au coborât astfel de vii în Locuința morților, ei și tot ce aveau; pământul i-a acoperit de tot și au pierit din mijlocul adunării.
34. Tot Israelul, care era în jurul lor, când au țipat ei, a fugit; căci ziceau: „Să fugim ca să nu ne înghițită pământul!”
35. Un foc a ieșit de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care aduceau tămâia.

(Numeri 16)

Marele mijlocitor știe când să NU mijlocească și când să cheme judecata Domnului peste proorocii mincinoși din popor. El se sincronizează perfect cu judecata Domnului.

g) Proorocii mincinoși sortiți pieirii

Capitolul 2

1. În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică.
2. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.
3. În lăcomia lor vor căuta ca prin cuvântări înșelătoare să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează.
4. Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată;
5. dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți;
6. dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire,
7. și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați;
8. (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite)

9. înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării:

10. mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea. Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătorii,

11. pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor.

12. Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor

13. și își vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua în amiaza mare. Ca niște întinați și spurcați, se pun pe chefuit la mesele lor de dragoste, când ospătează împreună cu voi.

14. Le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcătuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sunt niște blestemați!

15. După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii.

16. Dar a fost muștrat aspru pentru călcarea lui de lege: o măgăriță necuvântătoare, care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei prorocului.

17. Oamenii aceștia sunt niște fântâni fără apă, niște nori alungați de furtună; lor le este păstrată negura întunericului.

18. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii și cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire.

19. Le fâgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.

20. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.

21. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată.

22. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.”

Petru vede pe acești oameni sortiți pieirii. Nu amintește nici rugăciunea pentru aceștia, nici posibilitatea recuperării lor.

i) Nu-i zic să se roage pentru păcatul acela

14. Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.

15. Și, dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.

16. Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; ***nu-i zic să se roage pentru păcatul acela.***

17. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat care nu duce la moarte.

(1 Ioan 5:14-17)

Pentru păcatul care duce la moarte, Ioan nu recomandă mijlocirea. Căci dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă. Dar care e voia Lui pentru cineva care comite păcatul care duce la moarte?

j) Împotriva proorocilor lui Balaam

14. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

15. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.

16. Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.”

(Apoc.:14-16)

Hristos amenință că va veni El Însuși ca să se războiască cu ei. Dacă Biserica nu se pocăiește va fi și ea afectată de judecata pe care o va aduce Hristos Însuși.

k) Împotriva Izabelei

20. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.

21. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei!

22. Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

23. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez rinichii și inima”; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.

24. Vouă însă tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut „adâncimile Satanei”, cum le numesc ei, vă zic: „Nu pun peste voi altă greutate.

25. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!

Judecata o va face Dumnezeu Însuși ca să cunoacă toate Bisericile că Hristosul care aduce har este și Cel care aduce judecata.

Câteva concluzii:

- Dumnezeu din mijlocul Bisericii e viu, e preasfânt și El judecă și curăță Biserica.
- Bisericii i se cere să conlucreze cu El în aducerea judecății și a curățirii. Biserica, și în mod special prezbiterii acesteia, devin vasele prin care judecata se manifestă. Judecata o operează Domnul. Bisericii i se cere (de la caz la caz) delimitare în spirit, în relație, prin vorbire față de cel sortit judecății.